

νομίμους κυρίους των, τὰς ἑλληνικὰς λεγομένας Κοινοτήτας.

Καὶ ἰδοὺ ἡ μνήμη ἡμῶν παρουσιάζει ἄλλο φαινόμενον ἑλληνοβουλγαρικοῦ συμβιβασμοῦ, τὸ ζήτημα τῆς ἑλληνικῆς ἰθαγενείας, τὸ ὁποῖον ἐπισήμως ἐνόμισεν ὅτι ἔλυσε ὁ κ. Κλέων Ραγκαβῆς, πραγματικῶς ὅμως δὲν ἔλυσε, διότι ἡ κυρία Βουλγαρία δὲν ἀναγνωρίζει ἑλληνας ὑπηκόους ἀκριβῶς ἐκείνους, τοὺς ὁποίους δὲν ἀναγνωρίζει καὶ ἡ τουρκικὴ κυβέρνησις. Ὡστε κινδυνεύει τις νὰ πιστεύσῃ, ὅτι ὁ ἀγγελλόμενος ἑλληνοβουλγαρικὸς συμβιβασμὸς εἶνε καθαρὸς τουρκοβουλγαρικὸς συμβιβασμὸς.

Καὶ ποία εἶναι ἡ πολιτεία τῶν Βουλγάρων ἐν Μακεδονίᾳ; Ὑπάρχει βεβαίως μέρος τῆς Μακεδονίας βουλγαρικόν αὐτὸ δὲν τὸ ἀρνούμεθα. Ἄλλ' οἱ κύριοι Βούλγαροι δὲν ἐνεργοῦν ἐπὶ αὐτοῦ τοῦ μέρους τῆς βορείου Μακεδονίας. Ἐποφθαλμιοῦν τὴν νότιον Μακεδονίαν καὶ ἔστησαν τὸ διδασκαλεῖον των ἐν μέτῃ Θεσσαλονίκῃ, καθ' ἣν στιγμήν ἐγκλημάτων ὁ πρὸς Διόδωρον τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων Σύλλογος ὑπὸ τὴν φιλοπάτριδα τοῦ Πανταζίδου ἐνέργειαν ἔειλε τὸ Ἑλληνικὸν Διδασκαλεῖον.

* *

Ἔρχεσθε λοιπὸν, κύριοι Βούλγαροι, μὲ κλάδον ἐλαίας νὰ ἐπισκεφθῆτε τὰς Ἀθήνας μας ἢ μὲ λόγχας προτεταμέναις;

Καλεῖσθαι

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐξ ἄλλης ἐπιστολῆς ἐκ Πατρῶν, διαλαμβανούσης καὶ αὐτῆς περὶ τῆς λογοδοσίας τοῦ κ. Ρηγόπουλου, ἀποσπῶμεν μόνον τὸν πρόλογον:

«Ὅταν ἀνεθέταμεν εἰς τὸν κ. Ρηγόπουλον τὴν ἐντολὴν νὰ μᾶς ἀντιπροσωπεύσῃ παρὰ τῷ βασιλεῖ, δὲν τὸ ἐπράττομεν, διότι θεωροῦμεν αὐτὸν τὸν μόνον κατάλληλον διὰ τοῦτο. Μᾶς ἐπρότειναν τὸν κ. Ρηγόπουλον καὶ σιωπηλῶς τὸν παρεδέχθημεν, διότι θὰ ἦτο πολὺ προσβλητικὸν νὰ τὸν ἀποκρούσωμεν καὶ διότι ἐπὶ τέλος ἠλπίζομεν ὅτι θὰ κατώρθωνε νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἐντολὴν μας ὅσον καὶ ἂν ἦτο Ρηγόπουλος.

Ἄλλ' ὁ κ. Ρηγόπουλος δὲν τὸ κατώρθωσεν. Ὁ κ. Ρηγόπουλος ἐγίνε καταγέλαστος. Μήπως ὅμως διὰ τοῦτο πρέπει νὰ παραδεχθῆτε, ὅπως ὁ «Αἰὼν» προσπαθεῖ νὰ παραστήσῃ, ὅτι τὰ συλλαλητήριά μας δὲν εἶναι συναθροίσεις λαοῦ σκεπτομένου, λαοῦ πάσχοντος, λαοῦ ἔχοντος συναίσθησιν τῶν δικαιωμάτων του, λαοῦ ἔχοντος συναίσθησιν τῆς δυνάμεώς του;

Πρέπει νὰ ἐννοήσῃτε ὅτι ὁ λαὸς τῶν Πατρῶν δὲν κοιμάται. Πρέπει νὰ ἐννοήσῃτε ὅτι παρῆλθε διὰ τὰς Πάτρας ἡ ἐποχὴ, καθ' ἣν ὁ μὲν καὶ ὁ δὲ ἦσαν ἰσχυροὶ, διότι ἦσαν ἀρχηγοὶ κομμάτων.

Τὰ γεγονότα ἀλλεπάλληλα ἐπερχόμενα θὰ καταδείξωσι τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων μου».

Φυλακαί. Εἰς τὰς ἐνταῦθα φυλακὰς Μενδρσέ καὶ Κόκλα τῆ ἐπινεύσει τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς ποικίλας μεταρ-

ρυθμίσεις ἐπὶνεγκεν ἡ ὑπὸ τοῦ συλλόγου Παρρασοῦ συστηθεῖσα πρὸς βελτίωσιν αὐτῶν ἐπιτροπὴ. Ὁ ἀκάματος πρόεδρος αὐτῆς πολλάκις τῆς ἡμέρας ἐπισκέπτεται τὰς φυλακὰς, οὐχ ἥττον καὶ τὰ λοιπὰ μέλη ἐργάζονται λίαν φιλοτίμως καὶ δραστηρίως· ἄχρι τοῦδε μετεσχηματίσθησαν δωμάτια εἰς εὐρύχωρα σχολεῖα, ἕτερα εἰς ξυλουργεῖα, ὑποδηματοποιεῖα κλπ. εἰς ἕκαστον δὲ τούτων ὑπάρχει ἱκανὸν ὑλικὸν χρήσιμον πρὸς ἐργασίαν, ἢ μετὰ θέρηης διδάσκαλοι καὶ μαθητευόμενοι ἀνέλκων. Ἐν ἑκατέρῃ τῶν ἐν αὐταῖς σχολῶν φοιτῶσι πλείονες τῶν πενήκοντα κρατουμένων ἀσχολούμενοι εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῆς στοιχειώδους ἀναγνώσεως, γραφῆς καὶ ἀριθμητικῶν πράξεων. Ὁ ἐκ τῆς ἀναγνώσεως βόμβος ὑπενθυμίζει εἰς τὸν ἐπισκεπτόμενον τὴν μειρακιδὴ μελωδίαν τῶν δημοτικῶν σχολείων· ἄρα ἐκουσία πειθαρχία καὶ εὐκρινὴς εὐγνωμοσύνη πρὸς τοὺς διδάσκοντας, εἶνε ἐχέγγυα συνηγοροῦντα ὑπὲρ τῆς εὐδοώσεως τοῦ ἀρχαίου ἔργου· καὶ μόνον ἡ τάξις τῶν λωποδυτῶν διαμαρτύρεται κατὰ πάσης ἐργασίας· ἀλλὰ δὲν ἀμφιβάλλομεν, ὅτι ἡ ἐπιτροπὴ θέλει προνοήσῃ νὰ ἐφαρμόσῃ μέτρα ἀναγκαστικά πρὸς ἀποσόβησιν τῆς κακοήθους ἀντιδράσεως ἐκ τῆς τάξεως τῶν λωποδυτῶν, οἵτινες οὐδόπως ὑστεροῦσι νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὸ δις καθ' ἑκάστην χορηγούμενον συσσίτιον.

Μανθάνομεν, ὅτι ἐντὸς ὀλίγου ἀρχεταὶ ἡ οἰκοδομὴ τοῦ Φρενοκομείου Δρομοκαίτου. Θεμέλιος λίθος τίθεται. . . ὁ βουλευτὴς Πατρῶν κ. Ρηγόπουλος.

Ὅφειλομεν νὰ συγχαρῶμεν καὶ τοὺς συνηγόρους τῆς νέας Ἑλένης Δεσποτάκη κυρίου Μομφεράτου καὶ Ἀραβαντινῶν, μετ' αὐταπαρνήσεως ἀναλαβόντας νὰ τὴν ὑπερασπισθῶσιν, ὅτε ἡ ἀτυχὴς Κρητικοπούλα δὲν εὗρισκε δικηγόρον νὰ τὴν ὑπερασπισθῆ.

Ὁ κ. Κωνστ. Νιώτης ἐξ Ἠλείας καὶ υἱὸς τοῦ Δημάρχου Λαμπείας, μετ' ἐξετάσεως, καθ' ἃς καὶ οἱ ἐξετάζοντες καθηγήται τοὺς τὸν ἐπῆνεσαν καὶ οἱ πολυπληθεῖς ἀρροαταί του τὸν ἐθαύμασαν καὶ τὸν ἐχειροκρότησαν, ἐγένετο διδάκτωρ τῆς Νομικῆς. Ὁμολογοῦμεν ἀληθῶς, ὅτι ὀλίγοι ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε, ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν, ἐξεταζομένων, εὗρέθησαν τόσον τελείως κατηρτισμένοι ἐπιστημονικῶς, ὅσον ὁ κ. Νιώτης. Ἐκ καρδίας συγχαίρομεν τοῖς ἰδίους αὐτοῦ πατριώταις ἐπὶ τῇ ἀποκτήσει ἐνὸς δεξιωτάτου ὑπερασπιστοῦ τῶν δικαίων των.

Ἡ ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΥ

(ΕΚΘΗΣΙΣ ΒΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ)

Εἰς πένθιμον καὶ κατανοκτικὴν τελετὴν ἐκάλει ἀφωσιωμένους φίλους ὁ πρὸς τὴν ἰσράν μνήμην ἄπειρος σεβασμὸς

τοῦ ἀειμνήστου Κουμουνοῦρου συνοδεύοντας τὸν υἱὸν τοῦ μεγάλου ἐκείνου ἀνδρός Σπυρίδωνα μέχρι τῆς ἰδιαιτέρας πατρίδος του, ἀποκομίζοντα τὴν καρδίαν τοῦ πατρός αὐτοῦ μετὰ εἰδικῆς τῆς ἀτμοπλοικῆς ἐταιρίας Γαλοῦση.

Τὴν 10 ὥραν π. μ. τοῦ Σαββάτου ἀπεπεύσαμεν ἐκ Πειραιῶς, ἔχοντες συνταξιδιώταις τὴν εὐγενῆ ἐκείνην καὶ μεγάλην καρδίαν. Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ ταξιδίου μας ἐβάσιλευ νεκρικὴ σιγή, τὰ δὲ πρόσωπα ἡμῶν κατηφῆ καὶ σκυθρωπά ἐξέφραζον τὸ ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν βαθύτατον ἄλγος.

Τὴν 2 ὥραν μ. μ. τῆς Κυριακῆς εἰς ἀπόστασιν μελίωτινων ἀπὸ τῆς προκομαῖας τῶν Καλαμῶν διεκρίναμεν ἀμυδρῶς μελανώτατα σημεῖα, ἅτινα καθόσον προσηγγίζομεν ἀπεκαλύπτοντο ὡς τόσοι ὄμιλοι συμπεπυκνωμένων ἀνθρώπων, ἀναμενόντων ἀπὸ τῆς πρώτας μετ' ἀνυπομονησίας καὶ ἀγωνίας τὴν ἔλευσιν τοῦ πολυτίμου αὐτῶν λειψάνου. Ἀλλὰ κακῆ μοῖρα ἢ ἄλογη ἐκείνη δὲν ὁμοιάζε πρὸς ἐκείνας, ὅποτε σύμμορος ὁ λαὸς τῆς Μεσσηνίας καὶ Λακωνίας ἐχαιρέτιζε τὸν Κουμουνοῦρον μετὰ σημαίων καὶ ἀψίδων, μετὰ ζητωκραυγῶν καὶ χαρμῶν ἐνθουσιασμοῦ· τὴν ὑποδοχὴν ἐκείνην συνάδεδον δάκρυα καὶ λυγμοί, κοπετοὶ καὶ θρήνοι, καὶ παρηκολούθουν τὰ σύμβολα τοῦ πένθους καὶ τοῦ θανάτου. Ἀπὸ τῆς ἀποβάθρας, ἐνθα εἶχον συρρέσει ὅλοι αἱ Καλάμαι καὶ ἄπειρον πλῆθος τῶν τριῶν ἐπαρχιῶν Οἰτύλου, Μεσσηνίας καὶ Λακωνίας, παρέλαβον μετὰ βαθυτάτης συγκινήσεως ἀπὸ τῶν χειρῶν τῶν υἱῶν Κουμουνοῦρου τὴν καρδίαν ὃ δῆμαρχος τοῦ δήμου Ἀβίας, ἐν ᾧ ὁ Κουμουνοῦρος ἐγεννήθη, καὶ ὃ τοῦ Εὐας, εἰς ὃν ὁ μέγας ἐκεῖνος ἀνὴρ ἦτο ἐγκατεστημένος. Πάντες οὗτοι ἀσκεπεῖς καὶ μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ ἐσταμάτησαν κατὰ τὴν πλατεῖαν τῆς παραλίας, ὅποτε ὁ δικηγόρος κ. Κυταριόλος κατέθεσεν ἐκ μέρους τοῦ δικηγορικοῦ συλλόγου στέφανον μετ' ἀναλόγου περιπαθοῦς προσφωνήσεως· μετ' αὐτὸν ὁ ἀγαπητὸς τῆς οἰκο-

γενεῖα Κουμουνοῦρου βουλευτῆς Οἰτύλου κ. Λεωνίδας Καπετανάκης, καταθέσας ἐκ μέρους τῆς ἐπαρχίας του στέφανον, συνεκίνησεν διὰ συντόμου καὶ λαμπρᾶς προσφωνήσεως τὰ πλήθη. Δύο ἕτεροι ὄρατοι καὶ καλαισθητικώτατοι στέφανοι κατετέθησαν ἐκ μέρους τῶν οἰκογενειῶν Παγώνη καὶ Λεονταρίτου.

Ἐνταῦθα νεκροφόρος ἀμαξία παραλαβοῦσα τὴν κάλπην, τῆς ὁποίας τὰς ταινίας ἐκράτουν οἱ υἱοὶ Κουμουνοῦρου καὶ οἱ ἀνωτέρω δῆμαρχοὶ ἐξεκίνησε διευθυνομένη πρὸς τὴν πόλιν τῶν Καλαμῶν καὶ παρακολουθουμένη ὑφ' ἀπάσων τῶν λοιπῶν ἀμαξῶν καὶ σύμπαντος τοῦ λοιποῦ πλήθους, καὶ μετὰ μικρὸν ἢ νεκρικὴ πομπὴ ἵστατο παρὰ τὴν πλατεῖαν Μαυρομιχάλη, ὅπου ὁ ἀρχιερεὺς μετὰ τοῦ κλήρου ἀπίσης τῆς ἐπαρχίας κρατῶν εἰς τὰς χεῖρας του πολυτίμον στέφανον προσεφώνησεν καὶ οὗτος συγκινητικώτατα αἱ δὲ οἰκογένειαι Δουκάκη καὶ Κουτσομητοπούλου προσέφερον ὠραίας Καμελίας μετὰ κανολεύκου, ταινίας. Εἶτα ἡ πομπὴ ἐπορεύθη εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ὑπαπαντῆς, παρὰ τὴν θύραν τῆς ὁποίας ὁ βουλευτῆς κ. Γζάνης προσέφερε στέφανον ἐκ μέρους τῆς οἰκογενείας Βράχμαν μετὰ δὲ τὸ τελεσθῆν μνημόσυνον ὁ ἱατρὸς κ. Ἀλμπανάκης ἐξύμνησε τὰς ἀρετὰς τοῦ Κουμουνοῦρου διὰ καταλλήλου λόγου.

Ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας ἅπανα ἡ πολυπληθὴς ἐκείνη συνοδεία δικυθύνθη περὶ πρὸς τὴν Κάτω Πλατεῖαν καὶ ἔστη πρὸ τοῦ Δημαρχείου τῆς πόλεως. Ἦτο δὲ τὸ θέαμα γραφικώτατον ἐν ὅλῃ τῇ πενήτιμῳ αὐτοῦ μεγαλοπρεπεῖα, ὅπερ παρίστανον οἱ ἐξῶσται, τὰ παραθύρα καὶ αἱ προσόψεις ἐν γένει τῶν οἰκιῶν κεκαλυμμένα διὰ μελανῶν ὑφασμάτων, πολλὰ τῶν ὁποίων ἐχρησίμευον καὶ ὡς πλαίσια τῆς γλυκυτάτης εἰκόνης τοῦ μεγαθύμου ἐκείνου ἀνδρός ἀπὸ τοῦ ἐξώστου λοιπὸν τοῦ Δημαρχείου ὁ βουλευτῆς κ. Γζάνης ἐξεφώνησε συγκινητικώτατον λόγον ὃ δὲ Σάββας Δουκάκης ἐμμετρον ἐλεγείων.

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 457)

Ὁ Λυκογιάννης δὲν ἤκουεν, ἀλλ' ἐβάδιζε βραδέως, διευθύνων τοὺς ὀφθαλμοὺς δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ εἰς τὰς οἰκίας. Τέλος ἔστη ἐμπροσθεν παντοπωλείου, εἰς τὸ ὁποῖον καὶ εἰσῆλθε.

Πρώτην ἤδη φοράν τὸν εἶδον εἰσερχόμενον εἰς οἰκίαν. Τὸ πρᾶγμα ἐφάνη παράδοξον καὶ προὔκλεισεν ἱκανὴν συνάθροισιν ἀνθρώπων ἐμπροσθεν τοῦ ἐργαστηρίου.

Ἡ παντοπωλίς, μόνη κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην, κατ' ἀρχὰς πολὺ φοβηθεῖσα εἶχεν ἀποσυρθῆ ὀπισθεν τοῦ γραφείου της, ἀλλ' ἀνεθάρρησε βλέπουσα ὅτι ὁ Λυκογιάννης ἐπισκέπτετο αὐτὴν μετὰ προθέσεων ὅλως εἰρηνικῶν.

— Τί θέλετε; τοῦ εἶπε.

Ὁ Λυκογιάννης κτυπήσας τὸ πλινθίστρωτον τετράγωνον διὰ τῆς ἀκτηρίδος τοῦ πυροβόλου του καὶ διὰ χειρωνα-

μιῶν, δεικνύων τὸ εἰκόσφραγκόν του, ἐζήτησε νὰ εἶπῃ εἰς τὴν παντοπωλίδα τί ἤθελεν.

Ἄλλ' αὐτὴ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνοήσῃ.

Ὅπισθεν τοῦ Λυκογιάννη περίεργοι τινες εἶχον εἰσέλθει εἰς τὸ ἐργαστήριον. Ἐξεπλάγησαν βλέποντες αὐτὸν διερχόμενον τὴν φλιάν τῆς οἰκίας, καὶ ἀκόμη περισσότερον, ὅταν εἶδον χρυσοῦν νόμισμα εἰς τὰς χεῖράς του.

Τί, ὁ Λυκογιάννης ἔχει χρυσιον; Πῶς τοῦτο; Ἀνεκάλυψε θησαυρὸν; Βεβαίως δὲν ἠδύνατο οὐδεὶς νὰ πιστεῖσῃ ὅτι ἐκλεψε τὸ χρυσοῦν νόμισμα.

— Πῶς, εἶπεν ἀνθρωπὸς τις εἰς τὴν παντοπωλίδα, δὲν βλέπετε τί σᾶς ζητεῖ ὁ Λυκογιάννης;

— Ὅχι.

— Δὲν μαντεύετε, θέλει ν' ἀγοράσῃ ὅ,τι χρειάζεται διὰ νὰ γεμίσῃ τὸ πυροβόλον του.

— Ἀλήθεια, ἀλήθεια, εἶπεν ἡ γυναῖκα κτυπῶσα τὸ μέτωπον. Πῶς νὰ μὴν τὸ ἐνοήσω ἀμέσως;

— Ἐχετε πυρίτιδα;

— Γνωρίζετε καλὰ ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ πωλῶμεν.

— Ἐστῶ, ὁ Λυκογιάννης εὕρισκει ἀλλοῦ. Ἐχετε σφαῖρας;

— Ὁ! τοῦτο δὲν μᾶς λείπει· ἐκάμαμεν τὴν προμήθειάν μας διὰ τὸ κυνήγι καὶ... δὲν θὰ γίνῃ κυνήγι φέτος, ὥστε σφαῖρες θὰ μᾶς μείνουν.

— Διὰ τὸ προσεχὲς ἔτος.

Ἡδὴ πᾶσα ἐκείνη ἡ πολυάριθμος πομπὴ ἐπιβάσα ἀμαζῶν, ἔλαβε τὴν πρὸς τὴν Μεσσήνην ἄγουσαν, προηγουμένης ἐνεαμελοῦς ἐκ Νησίου ἐπιτροπῆς, ἥτις ἀφίκετο πρὸς παραλαβὴν τῆς καρδίας τοῦ Κομμουνδούρου, ἀφ' ἑτέρου ἔφιπποι πολλοὶ φρουστανελοφόροι καὶ ἄλλοι συνεπλήρουν τὴν πένθιμον ἐκείνην ἀμαζοδρομίαν, καὶ μετὰ ἡμισείας ὥρας δοιοπορίαν ἔστημεν εἰς τὴν τοποθεσίαν τὴν καλουμένην «Χάγια Κομμουνδούρου» ὅπου ἡ πενθερὰ τοῦ Κομμουνδούρου ἐξῆλθεν εἰς προὔπαντησιν τοῦ μεγάλου αὐτῆς συγγενοῦς καὶ διὰ τῶν γοερῶν τῆς φωνῶν ἐκίνησεν εἰς λυγμούς καὶ δάκρυα ὅλους τοὺς ἀρειμανίους ἐκείνους συνοδοῦς τοῦ Ταυγέτου τῆς ἡθώμης. Ἡ συνοδεία ἐπανάλαβε τὴν πορείαν τῆς καὶ περὶ τὴν ὕμν μ. μ. τῆς Κυριακῆς ἀφίκετο εἰς τὴν ἰδιαίτερον πατριδα τοῦ Κομμουνδούρου· ἐδῶ ἡ συγκίνησις ἐφθασεν εἰς τὸ κατακόρυφον σημεῖον, καὶ νέοι στέφανοι πολλοὶ κατετέθησαν, καὶ ἄνθη, καὶ ταινίαι περιέβαλον τὴν καρδίαν, καὶ μοιρολόγια πικρὰ ἀντήχησαν, καὶ δὲν ὑπῆρξε μία ψυχὴ ἥτις νὰ μὴ ἐθρήνησε τὸ τέκνον τῆς Μεσσήνης, τοῦ ὁποίου ἡ διάνοια ἐφθασε μέχρι τῶν κορυφῶν τοῦ Ταυγέτου. Εἰς τὴν εἰλικρινῆ προσφώνησιν τοῦ κ. Καρατζᾶ, ἐν ἣ ἀνέμιξε καὶ τὸ ὄνομα τοῦ υἱοῦ τοῦ Σπύρου, οὗτος διὰ προχείρων τινῶν λέξεων ἀντεφώνησε συγκεκινημένος, ἐνσταλάξας οὕτω μικρὰν παραμυθίαν εἰς τοὺς τεθλιμμένους συμπατριώτας τοῦ Κομμουνδούρου, οἵτινες εἰς τὰς ὀλίγας ἐκείνας λέξεις τοῦ υἱοῦ διεγίνωσκον ἐνσάρκωμένην τὴν νεκρὰν τοῦ πατρὸς καρδίαν.

Τελευταῖον ἡ καρδία μετηνέχθη εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Προδρόμου καὶ ἐδῶ ἐναπετέθη εὐλαβῶς, ὅπως τοποθετηθῆ βραδύτερον ἐν³ Μαυρωλείῳ, ὅπερ ἡ Μεσσήνη θέλει στήσῃ ἐν ὑψηλῷ τινὶ λόφῳ, ὅν αἱ μεταγενέστεραι γενεαὶ θὰ ἐπισκέπτονται ὡς ἐν ἐκ τῶν λαμπροτέρων μνημείων τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος.

Α. Κόκκος

— Βέβαια, ἀλλ' ἐξωδύσμεν χρήματα διὰ τοῦ χρόνου.
— Δεῖξάτε εἰς τὸν Λυκογιάννην τοὺς διαφοροὺς ἀριθμοὺς τῶν σφαιρῶν, νὰ ἐκλέξῃ.

Ἡ παντοπῶλις ἔσπευσε νὰ θέσῃ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Λυκογιάννη διάφορα κυτῖα περιέχοντα σφαίρας διαφόρου μεγέθους.

Ὁ Λυκογιάννης παρατηρήσας ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν ζητῶν νὰ παραστήσῃ ὅτι δὲν ἠθελεν ἐκ τούτων. Συγχρόνως οἱ ὀφθαλμοὶ του διηυθύνθησαν εἰς ἕτερον κυτῖον πλήρες διαφορῶν σφαιρῶν. Ἐλαβε μίαν καὶ ἐδειξεν εἰς τὴν γυναικᾶ μετὰ βλέμματος ἐκφραστικοῦ.

— Γιὰ δὲς, εἶπεν ὁ ἄνθρωπος, δὲν εἶνε ζῶον ὁ Λυκογιάννης. Δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ ζεύρῃ νὰ ὀμιλῇ διὰ νὰ ἐννοηθῇ, θέλει σφαίρας· ἔχετε;

Ἡ παντοπῶλις παρουσίασε τὴ δοχεῖον τῶν σφαιρῶν, ἐν ᾧ ὑπῆρχον ἐννέα. Ὁ Λυκογιάννης ἐδοκίμασε μίαν εἰς τὸ στόμιον τοῦ πυροβόλου καὶ ἔκαμε σημεῖον ὅτι ἠθελεν ἀκόμη καὶ ἄλλας.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ ἀντὶ τοῦ Λυκογιάννη ὀμιλῶν, βρίσκει ὅτι ἐννέα σφαῖραι δὲν φθάνουν, ἀλλ' ἀδιάφορον, ἐπειδὴ εἶνε τῆς ὀκτῆς τοῦ ὄπλου του, τὰς ἀγοράζει ὅλας. Τύλιξέ ταις καὶ βάλε κ' ἓνα κουτὶ καψούλια.

Τὸ μικρὸν δέ, ἡ ἀμέσως ἔγεινε, ἡ δὲ παντοπῶλις λα-

ΛΟΓΟΔΟΣΙΑ

ΤΟΥ ΒΟΥΛΕΥΤΟΥ ΠΑΤΡΩΝ ΚΟΝΤΟΓΟΥΡΗ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΗΜΩΝ)

Πάτριαι, 13 Ἀπριλίου.

«Καθῆκον ἱερόν, εἶπε προοιμαζόμενος, καθῆκον τοῦ ὀποίου ἐγὼ μόνος συναισθάνομαι τὴν σημαντικότητά, ἰδοὺ ἡμεῖς φέροι ἐν μέσῳ ἡμῶν. Ἐπεθύμουν διακαῶς νὰ ἦτο δυνατὸν ν' ἀκουσθῶ σήμερον παρ' ὅλων τῶν ἐκλογέων μου, ἡτῶν ἐκλογέων ἐκείνων, οἵτινες εἰς τὰς ὡρὰς ἡμῶν ἐπαγγελίας πιστεύσαντες, ἀγνοοῦντες ἐκείνοι πατρίωται, φίλοι τῆς τάξεως καὶ τῆς εὐνομίας, ἀποτροπιαζόμενοι τὴν σπατάλην καὶ τὴν διασπάθισιν τοῦ δημοσίου πλοῦτου, συναισθανθέντες τὴν ἐθνικὴν ταπεινώσιν μετὰ τὴν ὑπογραφὴν τῆς συνθήκης τῆς 31 Μαρτίου, καὶ ἀποφασίσαντες νὰ πατάξωσι τὴν ἀνομίαν καὶ τὴν αὐθαιρέσιαν, κατήνεγκον τὴν νίκην τῆς 20 Δεκεμβρίου 1881 καὶ ἐπροκάλεσαν τὰ ζωηρὰ καὶ εἰλικρινῆ συγχαρητήρια τοῦ ἐντίμου ἀρχηγοῦ τότε τῆς ἀντιπολιτεύσεως κατὰ τὴν ἐκ τῆς πόλεως ταύτης διάδοσιν του.»

Ἄφου εἶπεν ὅτι ἐτάχθη εἰς τὴν ἀντιπολίτευσιν, ὅτι ἐγνωστοποίησε τοῦτο δι' ἐπιστολῆς τοῦ πρὸς τοὺς ἐκλογεῖς του καὶ ἀνήγγειλε τὸν σκοπὸν δι' ὃν τοὺς ἐπροσκάλεσεν ἡδῆ, μετὰ πολλὰ εἶπε καὶ τὰ ἐξῆς :

«Σὰ προσεκάλεσα λοιπὸν ἵνα δώσω τὰς ἠθικὰς καὶ πολιτικὰς εὐθύναις, ἃς ὑπέχω ὡς ἀντιπρόσωπός σας, ὡς ἐν-

βοῦσα τὸ εἰκοσάφραγκον, τὸ ὁποῖον ὁ Λυκογιάννης εἶχε θέσει ἐπὶ τοῦ γραφείου, ἐπέστρεψε δέκα ἐννέα φράγκα καὶ εἰκοσι ἑκατοστά.

— Βλέπετε, εἶπε, δὲν λογαριάζω τῆς σφαιραῖς, τοῦ τῆς χαρίζω.

— Καλὰ, καλὰ, σ' εὐχαριστῶ ἀπὸ μέρους του.

Ὁ Λυκογιάννης ἀνοίξας τοὺς ὀφθαλμοὺς του ἔμενε ὡς ἐν ἐκστάσει ἐνώπιον τῶν τριῶν μεγάλων πενταφράγκων, τῶν τεσσάρων μονοφράγκων καὶ τῶν ἐξήκοντα ἑκατοστῶν εἰς χαλκᾶ νομίσματα, τὰ ὁποῖα ἡ παντοπῶλις ἔθετεν ἐνώπιόν του. Προφανῶς εἶχεν ἐκπλαγῆ ἐπὶ τῇ μεταμορφώσει τοῦ χρυσοῦ νομίσματος του καὶ ἐζήτηε νὰ ἐξηγήσῃ πῶς ἐνῶ ἔδωκε μικρὸν τεμάχιον μεταλλικὸν τῷ ἐπέστρεφον ἄλλα μεγαλειότερα, διότι δὲν ἐκαταλάμβανε καλῶς ὅτι ὅλα τὰ ἐπὶ τοῦ γραφείου χρήματα ἀνῆκον εἰς αὐτόν.

Ὁ διευρμηγεὺς αὐτοῦ τῷ ἐνευσε νὰ λάβῃ τὰ χρήματά του. ἔπειτα τοῦ εἶπεν :

— Ἐλα !

Ὁ Λυκογιάννης τὸν ἠκολούθησεν.

Εἰς τὴν ἄκραν τοῦ χωρίου εἰσῆλθον εἰς εὐτελεῆ κατὰ τὸ φαινόμενον οἰκίαν, ὅπου εὗρον γύναιον λυθὸν τὰ πρόσωπον παιδίου τριετοῦς ἢ τετραετοῦς καταρρυπωθέντος ὑπὸ γλυκίσματος ἐκ κοκκυμήλων καὶ φωνάζοντος, ὡς νὰ εἶχον ἐκδεῖρει τὴν ἐπίδερμίδα του.

Ἐν τούτοις ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ Λυκογιάννη ὁ μικρὸς φοβή-